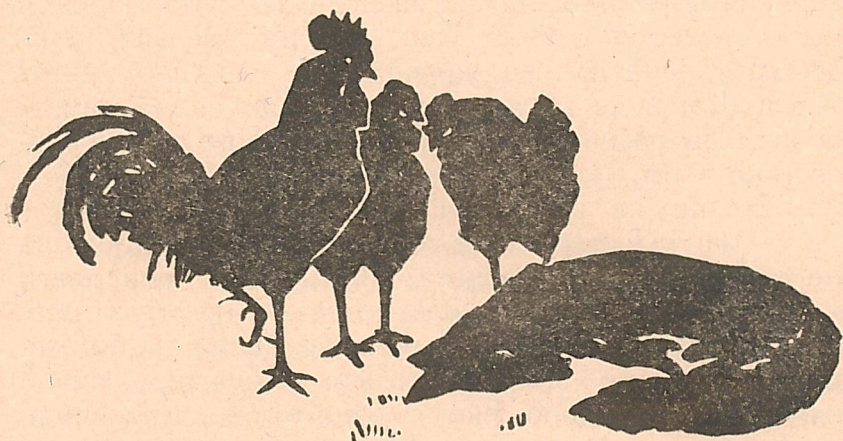

Чак когато се измориха, патките се оттеглиха и поеха своя марш към реката.

А петелът и неговите кокошки продължаваха да стоят край лисицата и да я гледат. Те си спомняха за последната нощ, когато от тяхното семейство бяха задигнати три члена. Между тях беше и малката бяла кокошчица, най хубавата от всички други. През тая страшна нощ лисицата ги бе тжй изплашила, че и сега не смеяха да я доближат. Те помняха стршания блясък на лошите ѝ очи и още се бояха да ги погледнат.

В това време гжлжбите весело гугукаха от кжщната стреха и като че искаха да кажат: „Ние се не боим от лисиците на целия свят, защото никога не нощуваме по клонете на джрветата и рано се прибираме в хубавия гжлжбарник, що стопанина ни е направил.

Превел от немски: *Хр. Спасовеки.*